

З ЧОГО ПОЧИНАЄТЬСЯ ПАТРІОТИЗМ? ♦ ВІДВЕРТО ПРО ГОЛОВНЕ

Так одразу важко сказати. А буває, що й не потрібно говорити, все зрозуміло без слів.

Для моїх співрозмовників - братів Олега та Василя Харламових, із смт Зарічне, 2014-й рік починався звичайними робочими буднями в газовій дільниці. Вони розвозили населенню балони зі скрапленим газом. Коли почалася війна на Сході України, хлопці були в курсі всіх подій з передової, не з телебачення, а з перших вуст. Їх знайомий, кадровий військовий, вже перебував там. У його підпорядкуванні були солдати, за яких він відповідав. Першим, що зробили Олег та Василь, - це скупили в Зарічному на базарі військову форму, взуття і, через «Нову пошту», доправили все своєму адресату. Надалі, одна за одною, відправлялись із Зарічного посилки з чаєм, кавою, цигарками. Потім вони давали газові балони на буржуйки. Навіть втративши роботу і починаючи будувати свій приватний бізнес, Олег та Василь завжди викроювали фінанси й можливість, щоб чимось допомогти. Коли відпала гостра необхідність в обмундируванні та продуктах (цим вже українська армія була повністю забезпечена), залишалася потреба в автозапчастинах та швидкому ремонті техніки.

складалася з чоловік 30. Ми дислокувалися в Донецькій області, м. Гірник. Ну, а працювати доводилось в різних місцях. В основному, розшукували пропавших безвісти. Розкопки велися в місцях, де проходили в 2014 р. сильні бойові дії. На тій стороні домовленості велися через Спілку афганців, а з нашої сторони виїжджав командир, який мав спеціальний дозвіл для ведення переговорів. Група їхала тоді, коли були дані й домовленості між двома сторонами. Наша група мала собаку, який знаходив те місце, де в землі були тіла, і лягав там. Його завжди брали з собою. Працювати було важко

льницьку область. Я пропрацював в проекті «Евакуація – 200» місяць. Здається, це було ціле життя, інше життя.

ПОМІЖ НАС

Війна оголює і посилює почуття. Патріотизм, порядність, мужність, якщо вони є в людині, стають в рази вищими. Боязливість, лицемірство, ніцність – так само. Олег та Василь Харламови, в ході розмови, декілька разів перепрошували, що не про них потрібно писати, бо серед наших земляків – зарічненців є ті, котрі мужньо і безстрашно воювали в найгарячіших точках АТО,

Хлопці ділилися тим, що мали: для них замовляли необхідні запчастини – вони їх постачали в зону АТО. Навіть вчора, перед нашою розмовою, знову відправили посилку: набір ключів, насос, буксировочні троси. Знаючи про проблеми з ремонтом техніки, вони самі запропонували якусь частку з ремонтом взяти на себе.

- Ми, як беремо машину в ремонт, то робимо в ній все: ставимо свої запчастини, ремонтні роботи виконуємо власними силами. І робимо все якнайкраще, можна сказати, вище своїх можливостей, бо по - іншому не можна, - розповідає Василь Харламов. – Першого автомобіля, якого ми взяли на ремонт, переробляли повністю, виконували всі зварювальні роботи. Зробили його може ще й кращим, ніж новий. Потім був другий автомобіль, який ми відремонтували від початку й до кінця. Телефонували нещодавно, що ще одну машину мають пригнати на відновлення.

ЕВАКУАЦІЯ – 200

- Коли набирали цивільних в гуманітарний проект Збройних Сил України «Евакуація-200» і мені запропонували поїхати в зону АТО й там попрацювати – я одразу погодився, - розповідає Олег Харламов. – Тоді нас було 3 підгрупи: 1 - мінери, які розмінювали, 2 – «сіміки», які працюють з населенням, 3 – «Вантаж- 200». Вся група

самою. Працювати було важко психологічно, про фізичну втому ніхто не думав. Останки тіл складали в мішки і доправляли на експертизу, для ідентифікації особи. Військові в цій групі могли перебувати три місяці і їх переводили на ротацію. Цивільних міняли через місяць. Паралельно група працювала і над пошуком та доставкою до місця проживання й поховання тіл щойно загиблих. Тіло, після проведення всіх необхідних процедур, клали в домовину і - в спецмашину. Водій автомобіля з надписом «Вантаж – 200» має їхати без зупинок. На такий рейс відправляли двох водіїв, які міняли один одного. На руки дається довідка, де вказане повне ім'я військового, де він загинув, за яких обставин. Попередньо повідомляється військкомат, що доставляється «Вантаж – 200». Військовий комісар готує сім'ю, організовує всі інші моменти, пов'язані з похованням. Ми привозимо тіло, здаємо військовому комісару документи, він ставить свою печатку, що прийняв, тільки тоді завдання вважається виконаним. Інколи, на прохання батьків, тіло спец автомобілем доставляли до місця поховання. Передати тіло загиблого сина матері, а якщо ще залишилися й маленькі діти, - це дуже тяжко. Мені як водію доводилося двічі виконувати спецрейс «Вантаж – 200»: привозив загиблого військового в м. Дубровиця, другого – в Хме-

ривці, третій – в Іллінозці, про таких краще написати. А вони просто допомагають: не для якогось піару, бо він для них не потрібний, не для створення якихось додаткових бонусів, щоб зберегти свою посаду, бо вони не мають ні державної роботи, ні посад, не задля матеріальної чи якоїсь іншої вигоди, бо вони самостійно збиваються на ноги і не очікують ніяких привілеїв ні від держави, ні від влади. Ці хлопці – одні з-поміж нас. Вони – небайдужі.

Ми ще довго розмовляли на тему патріотизму серед населення Зарічненського району, аналізуючи та порівнюючи події, які відбувалися в Донецькій і Луганській областях до початку війни. «Патріотичне виховання, особливо молоді та підростаючого покоління, – за цим стоїть майбутнє держави, - каже Олег. – В Красноармійську (нині це місто називається Покровськ) патріотичний настрій населення був таким, що сепаратистів та різного роду крикунів за Росію люди тоді вигнали з міста кілками, в буквальному розумінні. І це місто залишилось останнім українським, а далі - зона АТО.»

Подумалося: якби щось подібне сталося у нас, чи взяли б наші люди за кілки і чи вигнали б крикунів за Росію? Кожен дасть відповідь сам для себе, подумки. Ця чесна відповідь перед собою і буде мірилом патріотизму кожного з нас.

Тамара АЛЕКСІЮК